

ЮЛИАНА МАНОВА
САМОТНИК

chitanka.info

Той просто си живееше живота. Простичко, без да пречи на никого. Нямаше дом. Нямаше близки. Нямаше име. Нямаше нищичко на света, освен намерената понякога коричка хляб в някоя кофа за боклук или полуизяден сандвич, въргалящ се на улицата. Всички го избягваха отдалече, защото имаше вид на болен от проказа, краста или нещо по-лошо. Откакто се помнеше, живееше без покрив над главата. Не го беше грижа. Беше доволен, щом минеше още само един-едничък ден от това проклятие, наречено живот. Всички, които някога бяха имали нещо общо с него, бяха изчезнали. Момичето, което живееше в блока отсреща. Бе заминала някъде преди два или три месеца с родителите си. Не знаеше къде. Знаеше само, че е далеч от него и че повече няма да я види никога. Времето, откакто я нямаше, му се струваше цяла вечност. Вече почти не я помнеше. Бе останало само неясното чувство за някой, който ти дава храна от време на време и не се държи с теб, сякаш светът би бил по-добро място, ако те няма. Или познатия му от около половин година събрат по съдба, с който бяха делили мръсните одеяла допреди една седмица. Изчезна незнайно къде. Не разбра какво се случи с него. Знаеше само, че всяка вечер, след като слънцето залезе и краката вече не те държат, двамата се връщаха горе-долу по едно и също време, но веднъж приятелят му не се върна. Остана единствено споменът за близостта, която се бе породила между тях, колкото и странна да бе тя. Сега си нямаше абсолютно никой и нищо. Но продължаваше да живее. Някак напук на всички и всичко, което бе против него. Ала този живот бе изпълнен със страх. Страх от почти вечния глад и болка, от студа и тъмнината, от омразата на всеки срещнат, от това, което се бе случило на приятеля му, каквото и да беше то. Страхувам се, значи живея.

Зрението му вече не бе така добро. Напоследък няколко пъти на косъм избягваше колите на уличното платно. Болката в цялото тяло му бе постоянен спътник в скитанията му в търсене на храна. Не можеше да бяга както едно време. Целият бе схванат и скован. Понякога мускулите му не се подчиняваха на това, което той се опитваше да направи. Бе остарял.

И тази вечер беше като предишната, и по-предишната, и тази преди една седмица, и тази преди месец... Навел глава, криейки се по страничните тесни улички, далеч от множеството, той търсеше една-две хапки, за да излъже Смъртта поне още един ден, да запълни

ужасната дупка в стомаха си. Не знаеше защо го прави, нямаше причина. Бе просто навик. Навика да живееш, да дишаш, да бъдеш на този свят, без значение дали те искат там или не. Просто да бъдеш.

Но тази вечер късметът му изневери. Не можа да намери съвсем нищо. Реши да рискува и да излезе на някоя по-голяма и светла улица, въпреки хората там. Все пак шансовете му бяха доста по-големи точно заради това. Той мразеше хората по улиците, тъй като и те го мразеха, но зависеше от тях. Където имаше по-голяма тълпа, там трябваше да има и повече захвърлени остатъци.

Излезе предпазливо от пресечката и се огледа. Недалеч нагоре по улицата се разхождаха момче и момиче, прегърнати. Не му обърнаха никакво внимание. Малко по-близо отдолу идваше самотен мъж на средна възраст с куфарче в ръка. Отдръпна се назад в сенките, докато отmine. След това се показа вече по-смело и се приближи до най-близката кофа за боклук. Надникна вътре. На пръв поглед нямаше нищо. Поразрови малко, но не намери нищо, което да става за ядене.

В следващия миг усети страхотна миризма, идваща откъм платното. Погледна натам и коремът му започна да къркори моментално, предусещайки угощението, което предстоеше. Почти половин пиле се търкаляше наред пътя. Може би някой го бе изпуснал, докато е пресичал, или го е изхвърлил от минаваща кола. Сега това нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе, че и този ден щеше да mine. И утре сутрин той щеше да се събуди, да отвори очи и да си поеме въздух. Да се надсмее за пореден път над всички тези, които се чудеха как да премахнат такива като него.

Забравил всичко, той хукна по асфалта, за да стигне пилето. Така улисан да достигне бленуваното ядене, не видя светлините, които приближаваха със страхотна скорост. Втурнал се към вечерята си, без да мисли за нищо друго, той попадна точно под гумата на форда, които мина през него, без да даде намали. Тялото му остана да се въргаля в праха до половинката пиле, което така и нямаше да може да опита. Още няколко коли профучаха, без да намалят. Никой не би се занимавал с отрепка като него. След около половин час една от приближаващите коли намали и спря на метър-два от безжизнения му труп. Задната врата се отвори и момиченце на тринайсет-четирнайсет години изскочи от нея. Приблужи се до бездиханното тяло и се разплака.

— Татко... не можем ли да направим нещо?

Шофьорът на колата слезе. Бе около четиридесет годишен мъж. Дойде до момичето и го прегърна, обръщайки го към себе си, за да скрие ужасната гледка от очите му.

— Страхувам се, че вече не, миличка. Съжалявам.

— Но, тате, аз толкова си го обичах... така се надявах сега, като се върнем, да си го вземем у нас... ти ми беше обещал...

— Знам, Соня. Ще вземем друго куче, няма да си наруша обещанието. И без това тия помяри не е хубаво да ги вкарваш в апартамента.

— Той не беше помяр! Неговата порода беше най-хубавата! Не искам друго куче, искам той да се върне!

И детето отново избухна в сълзи. Баща ѝ се опита да я успокои и я заведе обратно в колата. Хвърли последен поглед през рамо на мъртвото бездомно куче и си помисли, че тя донякъде бе права. Наистина бе показало голяма привързаност към нея, когато тя се грижеше за него и знаеше, че ако го бяха взели у тях, щеше да стане добър пазач, макар и вече толкова старо. Все пак бе по-добре, че загина преди да го приберат. Иначе щеше да живее година-две при тях и точно когато дъщеря му се привържеше много към него, сигурно щеше да се спомине от старост.

Заобиколи колата и подкара внимателно към блока им, който бе през две пресечки.

На средата на пътя остана да лежи окървавеното телце на бездомника, който не бе имал за какво да живее, но упорито продължаваше да го прави, може би чакайки деня, когато ще има покрив над главата си и храна в паничката си всяка вечер. Но жестоката съдба не го бе оставила да дочака този най-щастлив ден в мизерния му живот и му го бе отнела минути преди да се изпълни желанието, което той сам не бе осъзнавал, че се таи в него.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.